

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЪТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкони и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПАНВАСИЛЕВЪ - ШУМЕНЪ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пѣти.
БРОЯ 1 левъ.
ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

СИЛНИ ЛИЧНОСТИ.

Народитѣ страдатъ, ли- нѣятъ, умиратъ отъ липса на личности.

И ние срадаме отъ тая липса. Нѣмаме такива сил- ни хора. Всичко друго има- ме. Въ всѣко друго отно- шение сме много, много бо- гати. Твореца е надарилъ отечеството ни съ плодо- родни поля, съ златни ни- ви, пасбища и гори, съ кра- сиви и величествени пла- нини, съ неизчерпаеми при- родни богатства. Хубави градчета съградихме, устро- явихме ги. Направихме ги издоста модерни, та и спрет- гнати села започнахме да издаваме. И На- родно събрание не ни лип- ва. Народни представите- ли заседаватъ съ месеци. Коватъ закони. Обърнасе голѣмо внимание на просвѣ- тата. Създадохме училища и ги наредихме по най мо- деренъ образецъ. Църкви имаме. Съ разни институти и обществени мѣроприятия не сме бедни. Партии и по-

литико-обществени групи и маме въ изобилие. Преса имаме.

Всичко, всичко притежа- ваме. Това що е необходи- мо за една горе-доле сно- на държава сме създали и уредили. Но имаме една важ- на, грамадна, съкрушителна грѣшка — опитали сме се да градимъ народенъ успѣхъ и щастие на закони, институ- ти и училища, но всичко е напусто Градили сме вър- ху пѣсъкъ. А пѣсъка не е солиденъ. Ще забушува бурята ще изсипе дъждъ като изъ ведро, ще при- дойдатъ рѣкитѣ и ще под- ринатъ това що е градено на пѣсъкъ. Градежъ само върху камъкъ може да ус- той. А личността е ка- мъкъ, върху който може да стои сграда, която буритѣ и стихииѣ не могатъ под- копа, събори. Истински ус- пѣхъ, истински прогресъ, истинско щастие иде само отъ силни личности.

ЗА САМОУБИЙСТВОТО.

Първото, най-голѣмо и висше благо, което Твореца е далъ дава на човѣка, и то не само на човѣка, а и на цѣлия живо- ински и растителенъ миръ, — живота. Нѣма по ценно нѣщо отъ него, отъ Божествения духъ у човѣка, чрезъ който се животворява безжизнената и мъртва материя. За него ние рѣзва да жертвуваме всичко. Каква полза за човѣка, ако печели цѣлия свѣтъ и всич- китѣ му богатства и злато, а загуби душата — живота си! Живота, това върховно благо рѣзва да се цени, да се пази тѣтъ каквото и да било посѣга- тельство върху него. Нѣма по го- лѣма глупостъ, безумие и прес- тѣпление отъ това да посѣгашъ върху своя, или върху тоя на ближнитѣ си животъ. Това е най-голѣмото злодеяние. А сѣко злодеяние, като грѣхъ беззаконие, причинява раз- тройство, парализия въ общес- твения животъ, пакости и нещастия отъ разновиденъ характеръ на ближнитѣ. Ако много престѣпления до извес- на степенъ биватъ извинявани понеже намиратъ възможность а поправяне, следователно за рошение и помилване, то има дно злодеяние, за което нѣма прошка и помилване, това е самоубийството. Отнимането на жи- вота е престѣпление непопра- имо. Живота не се повръща атова и убийството е най- олѣмото и страшно престѣп- ение. То е по престѣпно предъ ѣрквата, отколкото предъ главнитѣ закони на държавата биецѣтъ убива на убития още времето, и условията необхо- ими за покаяние, приготвле- ие и самоувѣрствувание, бива възможностьта за изпъл- нение призованието му.

Но, ако убийството е такова

тежко престѣпление по отно- шение на убития, какво за родителитѣ му, които толкова много сж страдали и жертву- вали за живота му, тѣй и за ближнитѣ му, които сж се надявали на неговата помощ и утешение, тѣй и за общес- твото, което всичко е уредило съ колосални жертви за тоя животъ, то самоубийството пѣкъ е престѣпление, което нѣма предѣлъ, което не може да се очертае, не може да се опредѣли, престѣпление, на което силата и колосалността на размѣра му, не може да се схване отъ здравия човѣшки разумъ.

Убиецѣтъ убива само тѣлото а самоубиецѣтъ плюсъ това нанася още смъртна рана и на безсмъртната си душа. Убие- цѣтъ е звѣръ за ближнитѣ, а самоубиецѣтъ е страшенъ врагъ и звѣръ за себе си, на- едно съ това и за родителитѣ си и за сродницитѣ си. Самоубиецѣтъ е най-безумната тварь. Всичко живо и растително се ржководи отъ всемирния за- конъ за самосъхранението. И най-малката бубулечка употре- бява всевъзможни усилия и удивителни маниери и хитрости, за да запази живота си отъ посѣгателство. Самоубие- цѣтъ е по долень и по-безу- менъ отъ бобулечката. Стре- межъ къмъ самосъхранение и животъ ние забелязваме и у растенията. Тѣй напримѣръ, когато едно дърво, израстнало на суха почва, забележи ма- каръ и инстинктивно, че набли- ко до него подъ почвата ми- нава вода, пуска една или нѣ- колко коренни жилки, които достигатъ до влажната почва и чрезъ които дървото чочва да смуче вода, за да поддържа живота си и да преуспѣва.

Дървото инстинктивно разбира, че живота му има смисълъ и предназначение, и, че трѣбва да се пази и поддържа, а са- моубиецѣтъ не разбира, а съ това се явява по-долень отъ бобулечката и по-дърво отъ дървото — пнь.

Всички грѣхове, като безза- кония и престѣпления, объек- тивни и субективни по отно- шение ближнитѣ и себе си, съ най-малкитѣ подробности на категории и видове сж избро- ени въ свещ. писание, съ изключение самосубийството, което никжде не сеспоменува. Свещеното писание не пред- полага подобенъ грѣхъ. Посѣ- гането на живота е престѣпле- ние, неразумно действие, кое- то преминава границата на всѣкой възможень грѣхъ, на всѣко мислимо беззаконие. И понеже тоя грѣхъ е толкова те- жкъ, щото е недопустимо отъ здравия разумъ, че може чо- вѣкъ, като словесно сжщество да убие себе си, то църковнитѣ наредби не позволяватъ да се извършва опѣло надъ самоубийци. Има изключения, които стрѣдъ менъ не бива да се допускатъ. Или пѣкъ, за да се избѣгнатъ всѣкакви съмне- ния, клевети и хули противъ църква и духовенство трѣбва висшата църковна власть да разреши опѣване на всички, независимо отъ обстоятелства- та и душевното състояние на самоубиеца. Не гледамъ по- върхностно на тоя болнавъ въпросъ, но казвамъ горното когато виждамъ, че се вър- шатъ злоупотрѣбения. За всички самоубийци ни се предста- вятъ едни и сжщи медицински удостоверения. Какъ да се гледа на тѣзи освидетелству- вания? Но, нека продължимъ!

Самоубийството е ужасъ на ужаситѣ. То е протесъ, бунтъ, ужасно неразумна присѣда противъ Бога, себе си, родите- литѣ си и противъ общество- то. Противъ Бога, чего е съз- далъ и му далъ животъ без- целенъ и тягостенъ; противъ родителитѣ, че сж го родили и отгледали, противъ обще- ството, че сестарие да му съ- даде всички възможни усло- вия за единъ полезенъ и шат- ливъ животъ. И, за своето възбунтуване, за своята небла- годарность къмъ Бога, роди- телитѣ и обществото, самоубиецѣтъ заслужено си нанася най-страшното и отвратително наказание — самоубийството си. Често пѣти, обаче, ни се възразява: „човѣкъ е госпо- даръ на всичко въ природата, следователно и на живота си“. Но, това е една погрѣшна и фалшива мисълъ. Вѣрно е, че човѣкъ е поставенъ за госпо- даръ на всичко въ свѣта, но не и на живота си. Надъ послед- ния той не може да владѣе, господарува и произволно раз- полага. Не, живота на човѣка принадлежи преди всичко на Бога, на родителитѣ му, а чрезъ тѣхъ и на обществото, на цѣлото човѣчество. Затова и самоубийството единъ видъ е посѣгателство противъ жи- вота въобще на цѣлото човѣчество. Отъ тукъ само- убийството се явява като всемирно престѣпление, посѣ- гателство противъ принципа на животъ, следователно противъ най-върховното благо на че-

ловѣчеството, противъ всемир- ния животъ.

И тѣй, подиръ това потре- сающе значение на самоубий- ствата, бива ли да се стои съ кръстосани ржце? Равнодуши- ето на отговорнитѣ фактори въ страната не е ли крайно пре- стѣпно и осждително? Число- то на самоубийствата отъ день на день расте.

Тѣ приематъ епидемиченъ характеръ. Епидемия, която почва да се шири най-много срѣдъ интеллигенцията и мла- дежѣта.

Трѣбва да се взематъ мѣр- ки о време. Да се изкоренятъ условията и причинитѣ, които създаватъ самоубийства. Да се премахне този страшенъ ба- цилъ, за да не премахне той насъ.

Свещ. Хубанчевъ.

Послание отъ Архиепископъ на Българската Православна Църква до Българския правосла- венъ народъ.

Благодатъ Вамъ и миръ отъ Бога Отца и отъ Господа на- шего Исуса Христа (Гал. 1:3)

Възлюблени чада на светата ни църква!

Съ страхъ и тежка грижа всички ние, виждаме сега колко бърже прониква **безвѣрието** въ нашата измжчена страна, какъ свободно се шири на- всѣкжде по нея и какви страшни злини носи. То обхваща мно- зина и помрачи тѣхния човѣш- ки образъ. То се настани въ много семейства и разкъса тѣхнитѣ свещени връзки. То влѣзе въ училището и отрови учащата се младежъ. То се поддържа въ държавни учрѣ- ждения и руши отвѣтрѣ осно- витѣ на държавата. То се про- мѣкна всрѣдъ широкитѣ на- родни слоеве и озлоби народ- ната душа. Какъ свободно се ширятъ почти въ всички срѣ- ди раздоритѣ, озлобленията, враждитѣ и много други тъм- ни сили, които рушатъ осно- витѣ на нашия животъ и сж- ществуване! Какви страховити престѣпления поради безвѣри- ето въ нашата бедна страна! Колко неправди, беззакония, насилия, буйства, жестокости, убийства и самоубийства се извършиха у насъ! Тъмнитѣ сили на безвѣрието извърши- ха нечувани злодѣяния. Не се ли пролѣ у насъ братска кръвь? Не се ли надигна братъ противъ брата, баща противъ синъ и синъ противъ баща? Не видѣ ли нашата печална родина братоубийството на Кайна, предателството на Юда и кошуството на антихриста? Надъ насъ се сбждна проро- чеството на Исая, който ка- за: *ще се биятъ братъ противъ брата и приятель противъ при- ятеля* (Исаия 19:2). Изпълниха се и думитѣ на Господа Иису- са Христа: *ще предаде братъ брата си на смъртъ, и баща чедо; и ще възстанатъ чедо про- тивъ родителитѣ и ще ги уни- ятъ* (Мат. 10:21).

Ето възлюблени чада, дожд- е ни доведе безвѣрието! Ние бѣхме стигнали до края на бездната и малко оставаше да

изчезнемъ въ нея. Нашата ги- бель бѣше близка, и ние щѣх- ме да загинемъ, ако Богъ не бѣше се смилилъ надъ насъ и не бѣше ни спасилъ по Своя- та велика милосѣть. Като се уповаваме обаче на Божията милосѣть, ние и сами трѣба да се опомнимъ и разкаемъ и да се отречемъ отъ злого, което иска да ни погуби.

Много опасни сж, възлюбле- ни чада, и ония съблазнители, които искатъ чрезъ хитрости и подмамки да отнематъ на нашия народъ неговата пра- отеческа истинска Христова вѣра и да я замѣнятъ съ дру- га — примѣсена съ човѣшки мждрувания и заблудения. Това сж пратеницитѣ и орж- дията на **чуждитѣ рели- гиозни пролаганди, глав- но римокатолишка и про- тестантска**, които идватъ у насъ, за да съблазняватъ и смущаватъ. Тѣ иматъ на раз- положение голѣми срѣдства, отварятъ храмове, училища, болници, сиропиталища; раз- даватъ пари и правятъ нѣкои благодѣяния. На мнозина се чини, че това е добро за на- шия народъ и нашата страна. Но тѣзи чужди религиозни пропаганди преследватъ из- ключително свои цели. Тѣ под- хвърлятъ обилно сребърници въ различни посоки, не защо- то милѣятъ за насъ, а за да ни раздѣлятъ, разпокъсатъ и подкупятъ за свои, чужди на нашата църква и народъ цели като всѣятъ смутъ въ народ- ната душа и притѣпятъ наци- оналното ни и вѣрско съзна- ние. А понеже православната вѣра и българската православ- на църква сж били всѣкога най-голѣмитѣ сили, които сж будили националната и вѣрска свестъ на нашия народъ и сж пазили неговото единство и цѣлостъ, разнитѣ чужди рели- гиозни пропаганди — где от- крито, где подъ видъ на интер- конфесионални (междувѣроиз- повѣдни) и неутрални органи- зации — хитро и прикрито на- падагъ и хулятъ най-много на- шата вѣра и Църква. Тѣ въоб- ще сѣятъ омраза и противъ всичко българско.

Голѣма опасность за вѣрата сж, възлюблени чада, и все- възможнитѣ съновидци, ясно- видци, гадатели, прорицатели, особено пѣкъ хитритѣ проповѣдници на **теософски, спи- ритични, окултни и дру- ги фантастични учения**, които иматъ своя произходъ обикновено въ тъмнитѣ глѣ- бини на непросвѣтена и ези- ческа Азия. Всички тѣзи сует- вѣрни, безвѣрни и чудновати учения сж проява на болез- неностъ и религиозно морал- ленъ упадкъ и израждане — типическия изразъ на което ние виждаме особено въ сек- тата на **дѣновѣститѣ** — съ- временнитѣ богомили. Тѣ ск- вернятъ вѣрата и благочестие- то. Тѣ разрушаватъ човѣшка- ка личность и погубватъ човѣ- ка, събарятъ основитѣ на се- мейството, обществото и дър- жавата, и водятъ народитѣ къмъ разлагане и гибель. Тѣ- зи зловредни лъжеучения из- вършиха голѣми злини въ на- шата страна; размжтиха много умове и сѣвѣтъ разстроиха не малко души. Тѣ доведоха до пълна полуда нѣкои наши

брата и сестри, разложиха съвършено доста видни семейства и увлѣкоха дори нѣкои високопоставени лица. Провѣзвестниците на тѣзи богохулни учения вършатъ свободно кошуства и хулятъ явно вѣрата, църквата и Бога. Нѣкои отъ тѣхъ отиватъ дотамъ въ своето умопомрачение, че създаватъ култъ за поклонение не само на слънцето, но и на дявола, тогава когато тѣхни заслѣпени последователи ги обвяватъ за превъплотилъ се Христосъ и искатъ да имъ отдаватъ едва ли не божески почести.

Пазете се, възлюбени чада, отъ всичкитъ тѣзи пакостници и лжеучители. Това сж зли орждия на тъмни демонични сили, които искатъ да ви погубятъ.

Възлюбени, като ваши истински духовни отци се обръщаме къмъ васъ и ви молимъ да живѣте въ миръ единъ съ другъ, *всички вие сте братя* (Мат. 23:8). Бждете единомислени и единомислени, Не се поддавайте на лоши изли партийни страсти и ежби, които възбуждатъ недобри чувства, предизвикватъ омраза, раздори, крамоли, а често пжти и най-недостойни за едно християнско общество побоища. Спасителътъ ни е призвалъ къмъ единство, а не къмъ разцѣпление. За насъ Той се моли въ последнитъ часове на Своя земенъ животъ: *да бждатъ всички едно: както Ти, Отче, си въ Мене, и азъ въ Тебе, тѣй и тѣ да бждатъ въ Насъ едно.* (Иоан. 17:21). Бждете твърдо убедени, че не по пжта на ожесточенитъ партизански борби ще се постигне дори желаното отъ всички икономическо и социално благоденствие на нашата страна, а чрезъ вѣрностъ къмъ Бога, преданостъ къмъ светата православна църква и морална здравина. Всѣкога, когато предъ васъ се издигатъ въпроси отъ икономически и социаленъ характер, спомняйте си думитъ на нашия Спасителъ, Който казва: *ващиятъ Отецъ Небесенъ знае, че имате нужда отъ всичко това. Но първо търсете царството на Бога и Неговата правда, и всичко това (материалното, което ви е нужно за живота) ще ви се придаде* (Мат. 6:32—33).

(следва края).

Скици отъ родината.

Рила

Издига се тя като мощенъ масивъ надъ Самоковското и Дупнишко полета. Кочериновското, Г. Джумайското и Разложкото я заграждатъ отъ западъ и югъ. Възвисила до възбогъ бѣло чело, тя съ нѣмъ погледъ гледа Историческия ходъ, паденията и величията на нашето племе и дава поука на бжднитъ поколѣния. Колкото страшна и неприветлива е зима, толкова красива и гостолюбива е тя лѣте, облечена въ своята тъмнозелена одежда и украсена съ безброй най-разнобидни цвѣтове. Кой не е слушалъ дружния смѣхъ на туристи, отседнали на почивка до пенливъ потокъ? Кой не се е любувалъ на орли и соколи, които царствено браздятъ въздушния просторъ надъ голи чукари? Кой не е изпитвалъ тайнственъ трепетъ отъ наблюдението на Царевъ връхъ Нѣкога, преди вѣкове, тамъ бѣ колѣничилъ царь. Слабо огрянъ предъ тъмна нощъ отъ факеленъ огънь, той получи благословение за добри бжднини. Духътъ на Рилския пустинникъ навестява всѣки новъ гостъ, който е дошълъ да се полюбува на тия красоти. Къмъ източния край се издига вр. Мусала. Високъ е 2924 м. Той е царъ на всички върхове, чалове, чуки и ридове, които се ж-

пятъ въ небето на България.

Предъ него стоятъ като колѣничили всички великани на нашитъ планини. Той е голъ и каменистъ. Нѣколко снѣжни преспи сж се пострѣли върху хлѣтнатитъ му гърди. Линията между растителността на планината и пуститъ скали е ясно очертана. Отъ сърцето на Мусала се отдѣлятъ с. з., ю. з. и централния дѣлове, които се отдѣлятъ и събиратъ, за да предадатъ оная божествена красота, която лѣха отъ тѣхната сърдечна братска единностъ. Качете се на Мусала. Веднага ще се почувствувате горди и свежи, макаръ и изпървомъ уморени. Ще се почувствувате едва ли не полубогове! Погледнете тоя лабиринтъ отъ ридове, върхове, езера, гори, пасбища и рѣки! Погледнете тоя килимъ отъ двѣта, които срамежливо ви гледатъ и приветствуватъ съ „добре дошли!“ Ей тукъ, на дѣсно — това е вр. Манчу. Той прилича на разрушена крепостъ отъ старъ замъкъ. А между Манчу и Мусала, оная тъмносини петна, които едва забележаватъ — това сж изворитъ на Марица.

На северъ погледътъ се спира на удивителна планинска панорама: Плана, Верила, Витоша и Стара пл. Като калейдоскопски картини постоянно се смѣняватъ предъ очитъ ни. На юз. е Ай-Гидикъ 2633 м. Царевъ вр. 2378 м. На с. з. Попова шапка 5699 м. Страшна Еленика 2752 м., а на югъ Скавица 2734 м. и Ангеловъ вр. 2715 м. Иозола, Бричборъ, Върло връхъ, Чадъръ тепе и Сейменски камъкъ, ще оставимъ, за да не изморятъ нашия погледъ. Отъ тия недра всѣки моментъ изтича много вода. Поточетата, които даватъ началото на Искъръ, Марица, Мѣста, Рилска, Дусермакъ — раздробяватъ гиганското тѣло и го правятъ леснодостъпно. Изъ Рила има 94 циркуси и 145 езерца. Сухото, Удинитъ, Еди гьолъ, Сирадливитъ, Рибнитъ, Маричинитъ и др. съ водни очи, които засмѣно гледатъ наблюдаващия ги. Водата имъ е бистра като сълза, зелена по срѣдата като смарагдъ и студена като околния снѣгъ. Дълбоки сж до 30 м. Формитъ имъ сж най-разнообразни и често иматъ форма на голѣмитъ сини облаци, разхвърлени между тъмнитъ скали и огромнитъ снѣжни преспи, които отразяватъ своята ослѣпителна белезнина въ тѣхнитъ кристални води. Никакви бръчки не браздятъ спокойната имъ повърхнина. Тѣ сж очи, чрезъ които Рила гледа небето и вѣчността. Тѣ съществуватъ отъ хиляди години и ще пребждатъ въ вѣковетъ, боядисани съ лазурна синевина, спокойни, чисти като кристалъ и скрити въ недренитъ тайни на планината. А подъ тѣхъ се е стгушила Рилската света обителъ.

Хроносъ

По свѣта.

Информации.

Неотдавна единъ японски вестникъ даде интересни сведения за работата на японския императоръ по калнитъ оризови ниви. „За пръвъ пжтъ въ историята на народа императора засѣва ниви съ оризъ съ собственитъ си ржце“, казва вестника. Тази работа на императора е резултатъ на голѣмия интересъ, който той проявява къмъ оризеното производство. Негово Величество е посещавалъ лекции по разнитъ растения и животни, четени въ имперския университетъ отъ прочути учени. Заинтересоваността му къмъ тия предмети го принуди да поиска мѣсто за единъ чифликъ въ именията си където да може самъ да прави опитъ съ оризови чалтици.

„Негово величество“, продължава вестника, „съ дългитъ си гумени обуца газѣше калъта по нивитъ почти до колѣне и подъ инструктитъ на Д-ръ Хиротаро. Хатори, специалистъ по ориза, засѣваше нивитъ. Той носѣше проста сламена шапка и бѣ свалилъ палтото си.

Нѣколко отъ високопоставенитъ дворцови хора между които неговия секретаръ, адютантъ и дворцовъ лѣкаръ, присѣтствуваха когато императора работѣше подъ палецитъ лжи на лѣтното слънце съ потъ на челото. Той изглеждаше извънредно доволенъ. Когато работата бѣ свършена, се изправи на края на чифлика и хвърли погледъ върху засѣтитъ ниви. Той даде примѣръ на цѣлия народъ и показа че трудътъ е нѣщо велико и съ собствения си трудъ, изяви неговия интересъ въ земледѣлието, което е главния поминъкъ въ страната“.

Невъ Йоркскитъ Епископъ Manning отправилъ позивъ къмъ всички християни да се опълчатъ противъ разводитъ, които взели епидемиченъ характеръ. Само за една год. въ Съед. Щати били регистрирани 112,030 разводи т. е. 1 разводъ на 7 брака. Въ Ohio се паднало 1 разводъ на 5 брака, а въ Oregon 1 разводъ на 3 брака. Църковниятъ имъ вестникъ твърди, че това се дължало на еманципацията на жената, и се оплаква, че отъ едно такова голѣмо благо може да излезе такова голѣмо зло съ още по тежки последствия.

Заедно съ основаването на чехословашката република срѣдъ чехския народъ, съ стари традиции, се започнало и едно религиозно движение за основаване на една национална църква. Борбата е била почната отъ така нареченитъ свещеници реформатори, во главѣтъ сж Д-ръ Farsky, самъ той свещеникъ въ Прага още отъ 1904 год.

Националната църква, основана, въ 1920 год., го избрала за нейнъ началникъ съ титлата Патриархъ—Епископъ. Неговитъ последователи броели 500,000 души. Нюансътъ на това движение билъ въ духа на Хуса и противъ Папата.

Презъ 1926 год. Д-ръ Farsky починалъ отъ ракъ. Преди да издѣхне много се старали католицитъ да го спогодятъ съ Папата, но той отказвалъ. Тѣлото му било изгорено въ единъ крематорий.

Английскитъ Музей (British Museum) издава едно твърде интересно комунике върху последнитъ разкопки, направени въ Уръ въ Халдея, града на Авраама. Въ една могила издигната отъ Новохудоносора, на едно пространство отъ 65 метра сж открили нѣколко кжщи, отдѣлени по между си посрѣдствомъ тѣсни улици. Археолозитъ установили, че принадлежатъ къмъ Епохата на Авраама (1906—2100) преди Христа. Понеже били на 6 метра заровени били добре запазени.

Съобщава свещ. П. Икономовъ.

ХРОНИКА.

Утре, недѣля, въ цѣла България се произвеждатъ избори за църковни настоятели. При двѣтъ градски църкви се състезаватъ нѣколко листи. Кандидати за настоятели сж мнозина.

Нѣкои отъ старитъ настоятели сжщо кандидатствуватъ. Дано навсѣкаде се избератъ хора, които не по смѣтка, а отъ обичъ ще послужатъ на църквата. Ако нѣкого блазни желанието по този пжтъ да стане настоятелъ на Ливницата, дето на настоятелитъ се плаща месечно по 150-200 лв., предупредяваме, че по решение на Архьер съборъ Шуменската ливница ще бжде закрыта. При това нека се избиратъ хора, които редовно посещаватъ църквата.

На 28 того 7-а пехотна преславска дружина устройва **голѣма пехотна** вечеръ съ радио-концертъ въ салона на офицерското събрание. Канятъ се гоститъ на клуба. Начало точно 9 часа.

Правосл. Хр. Др-во. „Вѣра, Надежда и Любовь“ при храма „Св. Три Светители“ на 29 т. м. следъ обѣдъ ще представи драмата **„ФАБИОЛА“** въ чит. „Арх. Михайлъ“. Ще има специални афиши. Канятъ се християнитъ да подкрепятъ младитъ труженити. Входъ: 15, 10 и 5 лева.

Съ. Синодъ [съ окръжно [нарежда, че кумътъ (при вѣнчаване) задължително трѣбва да има източно-православно изповѣдание, защото съгласно църковната практика у насъ, кумътъ е и възприемникъ (крѣстникъ) на децата. Нѣкои изключителни случаи може да се отнасятъ за разрешение отъ Епархийския Архьерей.

Миналата недѣля въ църквата „Св. Възнесение“ въ града се отслужи панихида за упокоение душата на новата македонска героиня **Мара Булева**. Присѣтствуваха между другитъ цѣлата македонска емиграция въ града. Г-жа Тренкова каза отбрани думи. Македонцитъ въ и вѣнъ отъ своето отечество все по-вече заживѣватъ съ усилената вѣра, че родината имъ ще бжде скоро освободена отъ чуждото иго. Щомъ между дъщеритъ на това родно наше племе се явяватъ жени, които сж способни на подвизи, каквитъ извършиха Мара Булева, Менча Кърничева и др. тия жени даватъ и ще даватъ на Македония синове, които съ кръвъта си рано или късно ще изкупятъ свободата на своето отечество.

Следъ смъртта си Мара Булева била заровена отъ сръбскитъ полицаи скрито, като куче, на затѣно мѣсто. Но какво било тѣхното удивление, когато на другата сутринъ имъ съобщили, че гроба билъ украсенъ цѣлия съ грамада живи, свежи цвѣтя. Разбира се, почнали нови арести и побоища. Но плаши ли това македонцитъ!

За въ бждеще по Богоявление всѣка година свещеницитъ въ България сж задължени за нѣколко дни да порѣсватъ съ светена вода християнитъ Следъ като този благочестивъ обичай бѣше изоставенъ за дълги години, отъ 4 години и въ Шуменъ вече се прилага. Съ обиколката си изъ града свещеницитъ набиратъ най-разнообразни впечатления. Интересно е какъ посрещатъ христовия кръстъ въ семействата и учрежденията хората отъ разнитъ съсловия и професии. Единъ извънредно малкъ процентъ хора даватъ видъ на недоволство отъ влизането на свещеника въ семейството имъ. На 100 едва 2 или 3 ще се намѣрятъ такива. При това не рѣдко хора, които сж срещнали свещеника недружелюбно, на изпращане, следъ като той е размѣнилъ съ тѣхъ по нѣколко думи, се раздѣлятъ съ него много ласкаво съ димитъ: „пакъ заповѣдайте!“ Въобще, трудно е да се опредѣли кому е приятно и кому неприятно посещението на свещеника. Тукъ тамъ се намиратъ образовани мжже, които се спотайватъ въ нѣкой жгълъ на съседната стая, докато женитъ и децата имъ посрещатъ и изпращатъ свещеника.

Не добре се носятъ съ христовия кръстъ нѣкои млади хора съ срѣдно образование, които пълнятъ държавнитъ и частни учреждения. Като влезе свещеника, нѣкои отъ тѣхъ правятъ неприятна физиономия, съ мжка пристѣпватъ до свещеника, безъ да се кръстятъ, бавно, съ колебание и явно нежелание допиратъ устни до кръста. По вechето отъ тия млади „християни“ сж синове на родители не социалисти и комунисти. За нѣком отъ тия младежи се знае, че сж бивали обвинявани въ фашизъмъ. Де е мѣрката тогава? Кой отъ нашитъ млади и интелигентни българи, божемъ, обича вѣрата си и сжжи знамето на Христа—крѣста?

Тѣмко обратно поведение показваха социалисти и комунисти, хора съ високо образование. На много мѣста дето свещеникътъ е очаквалъ да го „изпждятъ“ той отъ тѣхъ, бивши комунисти и настоящи социалисти, биваше приеманъ много внимателно, много учтиво. До като въ нѣкои „боржуазни“ (ние сме противъ това дѣление на християнитъ) домове свещеникътъ бѣше срещанъ и изпращанъ само про-форма, нито единъ социалистъ не даде видъ, че свещениковото посещение му е неприятно. Ше ре-

че, онзи, който служи на определена идея, който е изработилъ себе си свое схващане за животъ и мѣе да уважава „вѣрното“ на другитъ хора. Какъ представяватъ въ своя вжрешенъ складъ на мисли тогавашни млади крайни националисти, които правятъ гримаси предъ кръста на Христа? Отъ социалистически да чакаме запазена православна вѣра и традиции?

Отъ името на много християни изъ града обръщаме вниманието на общинскитъ власти, че следната улица, преди да се стигне до моста при гробищата, е извънредно кална и непроходима. Нли се знае колко много хора ходятъ презъ седмицата, особено работенъ денъ, на гробищата. Всичкитъ тия хора едва изгзватъ изъ тази улица. Нека преди да се правятъ разни други улици съ малко значение, да се направи нѣщо за тази.

Освенъ това самитъ градски гробища представяватъ по настоящемъ нѣщо като дълбоко разорена нива, въ която неможе да се стѣпни. Да се мине днесъ презъ гробищата, за да се посети пресенъ гробъ, е цѣлъ подвигъ. При това гробищата сж непланирани Старитъ гробове почти не личатъ. Новитъ гробни плочи, паметници, оградни поставяни безъ планъ, сж разкривени, и общо гледани, представятъ нѣщо много неприятно. Прѣстѣта отъ единъ гробъ се хвърля върху другъ. Пжтеки минаватъ наредъ презъ гробоветъ. Близкитъ на покойницитъ се насърбвяватъ. Често се слушатъ кавги между родинитъ на два съседни гроба: зграбватъ си взаимно мѣстата и лѣва. На всичко това ще се тури кракъ ако се планиратъ гробищата, както е въ много градове изъ България. Църковнитъ настоятелства въ града — следъ общи заседания, нѣколко пжти правиха постѣпъ презъ последнитъ години предъ общинската власть. Резултатъ отъ нѣма никакъвъ. Да се планиратъ и разхубавятъ гробищата не ще направи услуга на свещеницитъ църковнитъ настоятелства, а ще направи добро на самитъ граждани. При това ще се покаже почтени и уважение къмъ нашитъ покойници и така ще се направи крачка пжтъ на културата. Колкото е г културенъ единъ народъ, толкова нему е по-сжжно и мило вѣчно жилище на неговитъ покойници. Толкова по-вече грижи полага за разхубавяване на тази „градина въ вѣчния покой“. А ние въ нашъ Шуменъ „вѣчно“ ли ще газимъ само калъта на нашето вѣчно жилище и ще си ковемъ поговорки то тази; „кално като въ гробищата“? Това положение на работни не оскрѣбва ли всички ни?

На 9 того стана въ с. Памучий, Н. Пазарско, единъ тървавъ инцидентъ между българи и турци вследствие на което се яви убийство на 2 турци и побой на пжкета, общин. свѣтеници и нѣколко души невинни българи съ со отъ разярени турци, жители на Папукчий

Прогрессътъ въобще на българитъ въ с. Памучий, общо казано, дри ни туземцитъ турци, вследствие на което последнитъ иматъ злоба, и навистъ и мжстъ и търсятъ служба за отмъщение, така както сж турци тѣхнитъ бащи и дѣди претурско владичество надъ България. Ето защо тѣ сж готови на предположение всѣки моментъ да погубятъ всичко българско въ с. Памучий.

Вѣрно е, че турцитъ по прирда сж фанатици, но тия въ Памучий минаватъ границата на всѣ тѣрпимостъ. Следъ инцидента полицейскитъ власти сж открили намѣрили пушни въ турски кжщи когато въ българска кжща не пука, а даже и по-голѣмъ ножъ не се намира. Тогава? Не знае ли правителството, че с. Памучий е 1/3 български, а 2/3 турци и че една нощъ турцитъ, въ които сж смняваме, че иматъ скрито оружие, могатъ да погубятъ българщината? Дългъ се налага на поледното да обрне по-сериозно внимание на тази племенна вражда и борба за надмощие въ с. Памучий, като се и погрижи да се обзоржжатъ турци и българи памучийци, за да се избѣгнатъ въ бждеще нежелани инциденти.

Свещ. Маринчевъ